

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1000, ул. „Георг Вашингтон” № 17, тел.факс 02/905 75 03

Изх.№. *Ж.-18.-454*
Дата: *05.09.2019г.*

ДО
г-н ИВАЙЛО ПАВЛОВ ИЛИЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ГРАЖДАНСКО СДРУЖЕНИЕ
„ПОКАНА ЗА ДОБРОВОЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ”

ул. „Пиротска”, № 5, офис 7
гр. СОФИЯ

ДО
г-н ИВАЙЛО ПАВЛОВ ИЛИЕВ
ЧЛЕН НА УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ НА
„СДРУЖЕНИЕ НА ПОТЪРПЕВШИТЕ ОТ
ЧАСТНИТЕ СЪДЕБНИ ИЗПЪЛНИТЕЛИ И
СЪДЕБНАТА СИСТЕМА – СОЛИДАРНОСТ”

ул. „Пиротска”, № 5, офис 7
гр. СОФИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

По сигнали вх. №
КЖ-18-454/07.02.2019г. и
КЖ-18-454/05.03.2019

ИГНАТ ГЕОРГИЕВ – инспектор в ИНСПЕКТОРАТА към ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ, след като се запознах с горепосочения сигнал установих следното:

Постъпили са сигнали вх. № КЖ-18-454/07.02.2019г. и КЖ-18-454/05.03.2019 от г-н Ивайло Илиев от гр. София, в качеството му на Председател на Гражданско сдружение „Покана за доброволно изпълнение” и в качеството му на Член на Управителния съвет на „Сдружение на потърпевшите от частните съдебни изпълнители и съдебната система – Солидарност”. Оплакванията на г-н Илиев касаят констатираната, според

него, „противоречива практика на районните съдии в СРС по прилагане на заповедното производство по ГПК и в частност да издават или не издават разпореждания като самостоятелни съдебни актове по чл. 410 и чл. 417 от ГПК”.

Жалбоподателят настоява ИВСС да извърши проверка в СРС на така изложените твърдения и да му окаже съдействие „с цел премахване на порочната практика по заповедните производства, които до момента все още не са приключили и се намират в т.нар. „тъмна стая” в СРС ведно с всички документи, подлежащи на връчване като заповед, разпореждане и други по чл. 417-418 от ГПК”.

След запознаване с материалите по преписката и извършване на предварително проучване ИВСС установи следното:

Заповедното производство е регламентирано в глава XXXVII на ГПК /от чл. 410 до чл. 425 от ГПК/ и условно следва да се раздели на две различни заповедни производства 1./ по чл. 410 от ГПК /„модел без доказателства”/ и 2./ по чл. 418 във вр. с чл. 417 ГПК /„доказателствен модел”/, като производството по чл. 410 ГПК може да бъде определено като общо. Основната разлика между заявлението за изпълнение /по чл. 410 от ГПК/ и заявлението за незабавно изпълнение /по чл. 417 от ГПК/, е че към първото не се прилагат писмени доказателства, а към второто трябва да е приложен някой от актовете изрично посочени в чл. 417 ГПК, както и да има искане за постановяване на незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист. На следващо място, заповедното производство е изключително формализирано – то се развива изцяло в писмена форма, като се използват стандартни, предварително установени типови образци за волеизявленията на съда и страните съгласно чл. 425 от ГПК.

В производството по чл. 410 ГПК, изпълнителният лист се издава едва след като заповедта влезе в сила, а преценката дали да бъде издадена самата заповед за изпълнение се осъществява единствено въз основа на твърденията на заявителя /т.е. не е нужно искането да е подкрепено с писмени доказателства/ и установените в закона предпоставки. Тези предпоставки са посочени подробно в чл. 411, ал.2 от ГПК, като отрицателни такива, т.е. съдът е длъжен да издаде заповед за изпълнение, ако липсват посочените в чл. 411, ал.2 от ГПК предпоставки. Заповедното производство по чл. 410 от ГПК в пълна степен се основава на принципа, че съдбата му е изцяло поставена в зависимост от реакцията на длъжника или от нейната липса, без да се изисква каквато и да било намеса на съда – длъжникът би могъл да предотврати влизането в сила на издадената заповед с простото отричане на дълга, като подаде възражение, още повече, че при това производство, съдът

връчва на длъжника издадената заповед за изпълнение и чак след нейното влизане в сила издава изпълнителен лист.

В производството по чл. 417 ГПК законът придава формална доказателствена сила на изброените в посочения законов текст документи и въз основа на тях съдът прави изводите си дали вземането е изискуемо и ликвидно¹. Според чл. 418, ал. 5 ГПК, на длъжника се връчва заповедта за изпълнение с отбелязването за издаден изпълнителен лист. Това означава, че при уважаване на заявлението за незабавно изпълнение съдът следва да разпореди и издаване на изпълнителен лист. Няма значение по какъв начин ще се обективира това разпореждане – като част от диспозитива на заповедта или като отбелязване върху същата. В образеца за заповед за изпълнение на парично задължение, въз основа на документ по чл. 417 ГПК (Приложение № 5 от Наредба № 6/20.02.2008г.), в частта “Важна информация за длъжника” – т. 3, е отразено – “Заповедта подлежи на незабавно изпълнение и въз основа нея е издаден изпълнителен лист срещу Вас”. Така в утвърдената от министъра на правосъдието бланка на заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ е инкорпорирано и разпореждането на съда за издаване на заповед за незабавно изпълнение и за издаване на изпълнителен лист. Следователно на съдът не е вменено задължение да издава изрично разпореждане като самостоятелен съдебен акт. Още повече, че съгласно чл. 425, ал. 1 от ГПК, Министърът на правосъдието е издал наредба, с която е утвърдил образците на всички документи и книжа във връзка със заповедното производство.

Следва да се има предвид, че законодателят в глава XXXVII на ГПК, регламентираща заповедното производство, не е предвидил и препращащи норми, които да предоставят възможност на съда да ползва разпоредби от други части на ГПК, следователно съдът е следва да се съобразява с предписаните в тази глава на ГПК действия. Въпреки това, законодателят не е въвел и изрична забрана, съответния съдия да постанови отделен разпоредител акт при издаването на заповедите за изпълнение и съответно за незабавно изпълнение, както и за издаването на изпълнителен лист. При подробното предварително проучване, се установи, че някои от съставите в гражданските отделения на СРС издават нарочни разпореждания (под формата на самостоятелен съдебен акт), за издаването на заповед за изпълнение и за издаването на изпълнителен лист, а други използват само утвърдените от Министъра на правосъдието образци.

С оглед на изложеното до тук, изнесеното в сигнала на Ивайло Илиев, не съдържа данни, даващи основание за образуване на проверка по чл.56, ал.1,

¹ В този смисъл е и Определение № 358/28.04.2010г. на ВКС по ч.т д. № 213/2010г., I-во ТО, на ТК;

пр.2, чл.57, ал.2 и чл.58 от ЗСВ, но с оглед установената различна практика, на основание чл. 54, ал.1, т. 7 от ЗСВ, ИВСС ще отправи сигнал до административният ръководител на съда с цел преодоляване на така установената различна практика.

Копие от настоящето становище да се изпрати на г-н Ивайло Илиев, за сведение.

КГ

ИНСПЕКТОР:

ЛИНАТ ГЕОРГИЕВ

